

Но полкътъ е въ лютъ, кървавъ бой —
Отъ гръмъ земя трепери!...
Отзадъ ли ще чака той? —
Не, — Горча ще намѣри...

Върви... Насрѣща му влѣкатъ
Раненъ войникъ момчета...
„О, татко! татко!...“
— „Горанъ! — смръть!...“
„Снага му въ кръвь облѣта!...“

Позна го старецътъ едвамъ, —
Безумно го прѣгърна...
„Не ме оставай, татко, самъ —
Съ тебъ искамъ да се върна!

„Що правятъ, татко, у дома
„Ми-лена, май-ка стара?
„Достигатъ ли до тѣхъ писма?...“
Изтихо проговаря. —

— „Добрѣ сж, синко... Всѣки денъ
„Разбирахме ви тамо...“
„Тѣ радватъ се... тебъ чакатъ... менъ —
„Да се завѣрнемъ само!...“

Горанъ, пронизанъ въвъ гърди,
Лежи съсь люта рана; —
Баща проклятия реди,
Върти глава съ закана...

Ей сгѣрчи се, намрѣщи ликъ —
Горанъ глава обори
Склопи очи — издѣхна въ мигъ —
И вечъ не проговори...

IV.

Сърдце се бащино смрази —
Прѣдъ него зина бездна! —
Ни укоръ, клетви, ни сълзи —
Той втурна се — изчезна...

Слѣдъ малко старецъ бѣлобрадъ
Подаде се съсь пушка —
Отъ мжка, скърбъ и горестъ, ядъ
Къмъ боя се залюшка!...

Прѣбѣгна и залегна той —
Съсь първите е първи:
Лети въвъ лютъ и страшенъ бой
Прѣзъ трупове и кърви! —

Току-що старецътъ — войникъ
Успѣ да се примѣри, —
Отъ невидѣло въ сѫщи мигъ
Куршумъ го зълъ намѣри.

Удари сбрѣчкани чела —
Ни охъ, ни дума чута!
Прѣвѣ се старческо тѣло
— И простна се въ редута...

V.

Спрѣ кървавъ бой. — Баща и синъ —
Два трупа въ ровъ зариха,
Набѣрзо кръсть скованъ единъ
На гроба имъ побиха. —

А стара майка денъ и нощъ
Молитви се нареджа;
Милена съхне, крѣй — безъ мошъ,
Безъ вѣра и надежда...

Че нѣма вѣсть, — безумни, тѣ
И плачатъ, и се питатъ:
„Дали ги зло не сполетѣ! —
„Кждѣ ли, Боже, скитатъ!...“

VI.

Момци отъ тѣхното селце
Ранени си дохаждатъ, —
Съсь мжка тежка на сърдце
За случката обаждатъ! —

Милена скуби си коси —
Печаль сърдце облива!...
И капятъ майчини сълзѣ
За Горча — жалба жива!...

Занизаха се дни слѣдъ дни
Отъ ношитѣ по-тѣмни;
Чернѣятъ вѣчно двѣ жени
И чакатъ да се сѣмне!